

Herkules sarok - avagy egy szobor élete

Sipos László tollából

Szereplők:

Szobor, Lány, Mester, Fiú 1, Fiú 2

I. Fejezet: Fogantatás

MESTER- Csak olyan szobrot vállalok, amit össze tudok egyeztetni a világgal, aminek a világomban helye van. Ez egy azonosulás. Ha mást próbálok, akkor nem sikerül. Olyat nem is vállalok. Ha egy anyag belevág a művész identitásába, annál nagyobb a transzcendentális élménye az alkotási folyamatban... tehát minél nagyobb a mélység... annál nagyobb a magasság.

Amikor megérkezett a felkérés, nagyon meglepődtem, hisz az utóbbi években már senkinek nem kellene a munkáim. A jelenlegi feladat: egy Héraklész szobor megalkotása, a tiszakohófi Herkules sarokra. Közterület, naponta több száz járókelővel. Azt mondják, hogy egy szobor nem tetszhet mindenkinek, de én szeretnék minden embert elrejtetni benne. Ez a célom. A jó szobor, olyan mint a tükör és hát önmagának sem tetszhet minden ember. Ez egy azonosulás.

Ha ez igaz, akkor mit mond el rólam, hogy manapság csak a feleségemet, mármint a volt feleségemet mintázom és festem? Nem szándékosan, sosem annak indul, de ha női alakot kezdek alkotni, akkor mindig Ő inspirálja, és amikor az archoz érek... az a legnehezebb... az arc... amikor az archoz érek, valahogy mindig az Ő vonásait veszem bennük észre. És a haja is... mindig göndör.

Nem értem miért kísért még mindig. Gyűlölnöm kéne, de képtelen vagyok rá. Kiherélt. Mindenem ráment a válásra, a házam, az autóm... a munkáim. Zsíros kenyéren és rosén éltem hónapokig a műtermemben. Nekem csak ez a kis szelete maradt a világnak- itt iszom, itt dolgozom, itt szarok... Mindent feláldoztam érte! A tanári pályát is otthagytam, hogy együtt lehessünk.

Ő bezzeg jól van, köszöni szépen. Úton van a kislánya! Boldogan újságolta, amikor összefutottunk a pennyben. De én... én nem lettem volna...

LÁNY- Nem lennél jó apa.

MESTER- Mindig ezt mondta, mikor előhoztam a témát a 3 éves kis házasságunk alatt.

LÁNY- Csak magaddal törődsz.

MESTER- Pfff. De az a szakállas kis... kölyök... az... az jó apa lesz. Biztos vagyok, hogy a korom zavarta, azért a két évtized, két évtized. De ő soha nem ismerte be, hogy szerinte csak egy rücskös, göcsörtös, száraz, hideg öregember lettem, aki mindig festék és agyagfoltos.

LÁNY- Egyáltalán nem erről van szó, te is tudod. Sosem hallod meg, amit mondok...

MESTER- Az egyetemen bezzeg én voltam neki (*LÁNNYAL egyszerre*) „a bölcsesség és a férfiasság hatalmas, fenséges szobra”, azt mondja, mint egy (*LÁNNYAL egyszerre*) „misztikus óriás”.

LÁNY- Igen, akkor úgy éreztem, de azóta...

MESTER- Jelenleg újra keresem magamban ezt a szobrot, a férfiasság szimbólumát...

LÁNY- Jó, akkor monologizálj csak!

MESTER- ...és hát mi lenne jobb ebben a keresésben, mint megmintázni Héraklést, a félistent, a férfiaság igazi jelképét? Az utolsó lehetőségem ez a szobor... hogy új, bronzszemekkel tekinthessek az igazság arcába. Ez egy azonosulás.

A rákészülés mindig sokkal hosszabb, mint a valódi alkotási folyamat. Először készítek egy pontos leírást, hogy mit akarok a szoborban megvalósítani; az embert, a férfit, a fiút, a testvért, a férjet, az apát, a nagyapát, azt a furcsa nagybácsit, a megcsalt férfit, a féltékeny férfit, a hiú férfit, a hadvezért, a professzort, a csődört... és a megtört férfit, a férfit, akinek már nem kell semmi és a férfit, aki beteljesült. Majd papíron skiccelek, egy-két vonalas vázlatokat készítek, hogy mégis milyen pozícióban álljon a szobor, s ha megvannak a pontos arányok, felépítem a vázát. Ez már a szobor lelke. Fa és fém. Akkor már érezni kell, hogy mit is akar az ember. Ezután a vázra rádolgozom az agyagot. Ez a születés folyamata. Általában huszonnégy óra, de az arc... az arc készül el a leglassabban. Az a szobor valódi lelkének tükre. Azokat a gondolatokat kell hordoznia, mint a művésznak, aki alkotta. Ez van a szoborban legbelül. Amit a művész hordoz. Ez egy azonosulás. Ezt ismerik fel azok, akik találkoznak a szoborral. Egyszer megkérdeztem a feleségem, mire gondolhat egy szobor?

LÁNY- Körül-belül arra, mint egy virágcserep.

MESTER- Vigyáznunk kell, hogy a tárgyak hogyan élnek körülöttünk! Vigyázz a gólemmel, mert a Mester lát a szemein keresztül!

De valóban csak a mesternek köszönhető mindez? Honnan jön a művésznak az inspiráció, az alkotási folyamathoz? Amikor az ember mindenre nyitott, az egy kegyelmi állapot, az alkotási folyamat csúcserőművét, a vallási ekstázist... most elvesztettem a fonalat. Mind-egy... Az éterből! Minden művész az éterből inspirálódik. Alkotás közben nyitott az ember egy transzcendentális világra, ami egy előszoba. Mert a lélek valahová tart. Ezekben az élményekben üzeneteket, magánkinyilatkoztatásokat kapok az életemmel kapcsolatban. Majd jön egy pillanat, egy kegyelmi állapot, mikor kiválik a művészből egy rész és a szobor lelkesül. Ez egy azonosulás. A művész a szoborral és a szobor a művésszel. Majd a kettő különválik. Két külön entitássá. Az alkotás közben a tér és idő leomlik körülöttem, és akkor egyszer csak arra ébredek, hogy már nem tudok többé hozzá... m...nyúlni... és kész.

Utána történik a negatívlevétel. Gipszet dolgozunk rá az agyagra. Ilyenkor bebábozodom... bebábozódik. Ha megszárad, darabokban levesszük. Még a maradék agyagot is kikaparjuk a negatívából. Ebbe öntik bele az izzó bronzot, ami a szobor igazi testévé válik. Ha a bronz megszilárdul, leverjük róla... m a samottot, a gipszet, homokfúvóval letisztítanak... letisztítjuk, majd cizelláljuk, tehát lecsiszoljuk azokat a részeket, ahol kibuggyant... am... a bronz, ahol az elválasztások voltak, ahol a szobor túl akarta nőni saját magamat... magát... és elkészült... em.

II. Fejezet: Születés

SZOBOR- Arra készültem, hogy csodálják... csodáljanak. Hogy bennem gyönyörködjenek. Hogy fényképezzenek, hogy megérintsenek, hogy elgondolkoztassak, hogy csodálatos legyek. És hát az lettem. Gyönyörűen szép. Nincs párom. Nem létezik hozzám fogható. Én vagyok A Férfi. A férfiaság nulladik kilométerköve. Minden csak utánam való. Minden belőlem indul ki. Hát íme, itt vagyok! Csodáljatok!

Egyenlőre nem látok semmit. Csak sötétség van körülöttem. Hol vagyok? Ki vagyok? Mi vagyok? *(nevet)* Hát én vagyok! Én, és kész. Mindenhol sötétség. Szeretem a sötétet... Na! Csináljatok már valamit! Szedjétek le rólam ezt a szart! Nem halljátok? Látni akarok! Szedjétek le!... Szól a himnusz. Ez az! Szerencsére már állok... nem mintha nem ülhetnék le, ha akarnék, én akár a himnusz alatt is ülhetek. Inkább a himnusz álljon fel, ha engem lát! Most

meg beszélnek... Mit dumáltok már ennyit? Ki ez? A polgármester. Fasza. Na, jön valaki, ez az! Kezdek leszedni rólam ezt a szart, már azt hittem nem hallotok.

Végre! Itt vagyok, ünnepeljete! Lerántották a leplet a világról. Felavatják nekem! Milyen csodálatos... Tapcsolnak, beszélnek rólam, fényképeznek... Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc! Mennyi ember és mind csak miattam van itt. Csak miattam. Hát én megértem, nincs még egy ilyen férfi a Föld kerekén.

Ott állok... áll egy öregember. Ismerős. Odacsoszog a mikrofonhoz. Beszélek... beszél. Ismerős a hangja. Ismerősek a gondolatai. Akár az enyéme is lehetnének... ha nem lennének ilyen szárnalmasak. Ő magányos, Ő egyedül van, én nem. Körülöttem ott van mindenki. Engem szeretnek, engem tisztelnek. Itt vagyok a Herkules sarkon, ahol naponta több százan fordulnak meg. Csak miattam. Hát most ünnepeljete, megengedem!

A tömeg lassan elvonul. De semmi gond, megengedtem nekik. Áh, de csodás az élet! Hmmm, és most mit csináljak? Bármit megtehetek. Minden az enyém. A kis patkányméretű kutyát sétáltató néni Alzheimerre is az enyém. Meg a nagy, sárga templom harangjaiból áradó hang, meg a zöldségecs bácsi hóna alól áradó bűz is. Minden!... Inkább csak állok itt, elégedetten nyugtázva, hogy mindenem megvan. Háhá! Mi más is kellhetne? Hát semmi. Mert nincsen más, ami nem az enyém lenne... Na... de jó... Csináljak mást is?... Áh, hülyeség lenne. Mit tehetnék még? Az ember azért tesz bármit is, mert akar valamit. Nekem már mindenem megvan, ezért inkább nem teszek semmit. Csinálhatnék, ha akarnék, de inkább nem. Jó ez így.

III. Fejezet: Hírnév

SZOBOR- Eltűnt a fényes korong az égről. A népem pedig a térről. Nincs rajtam kívül itt más, csak a sötét, a hideg, a csend. Nem baj! Legalább van egy kis nyugalom. Szeretem az éjszakát, az egyedüllétet, a hideget, a csendet... szeretem a sötétet. Hisz az is mind az enyém.

Szépen lassan újra kivilágosodik, és egyre több puha jelenik meg a téren. Szóval ez a dolgok rendje? Világos, sötét, világos, sötét... Rendben, jóváhagyom! A népem folyton jön és csodál. Eddig hétszázötvenkilenc fénykép készült rólam, a szelfikkel együtt. Számolom. Ezt számolom. Fotóznak távolról, fotóznak közlől. Jön egy nő és a hideg testemet tapogatja, meg a kemény izmait. Látom az arcát, sohasem érintett még ilyen kemény izomzatot azzal a szárnalmas puha kezével. Mindenki így néz rám, de megértem. Ez vagyok én. Vágyjanak rám nyugodtan, nincs nálam különbebb férfi. Most felmászik egy fickó, egy néni, egy bácsi, egy kislány, egy kislány, még egy nő... Mindegyik idejön és mindegyik tapogat. De semmi gond, megengedtem nekik. Kegyes uruk vagyok. *(hadarva, egyre felfokozottabban)* Most egy boltos, egy anyuka, egy kőműves, egy fotós, egy színésznő, egy haknizenész, egy takarítónő, egy gyrosos, egy hajléktalan, egy könyvkötő... *(nyugodtan)* Ismét eljött az éjszaka, ismét egyedül vagyok, ismét sötét, csend és hideg... nyugalom...

Süppedős talajban vánszorognak a napok. Már nem is számolom, mennyi telt el a világ avatása óta. Tizenkétezer-háromszázkilencvennyolc. Ennyi kép készült eddig rólam. Számolom. Ezt számolom. És az emberek minden nap csak jönnek és jönnek. Sohasem állnak le. Tapogatnak, felmászhatnak hozzám, fotóznak, nincs nyugtom, csak éjszaka. Ez a hírnév átka. De most már úgy érzem elég volt. Túl sokat engedtem nektek. Most, ma, nem nézhetek és nem tapogathattok! Megálljt parancsolok, kedves népem! ... És bazdmeg csak jönnek. Megállj, nem érted? Ott maradsz! Állj már le! Hova nyúlsz? Hol a kezed? Nem hallod?! Mi van veletek? Neee! Hagyjátok már abba! Szétbaszok mindenkit, ha megmozdulok, nem értitek?! Szétverem a fejedet te, lufis kislány! Hol nyúlkálsz te is, baszki? Ááá! Hát senkiben nincsen becsület? Tényleg azt akarjátok, hogy megmozduljak? Akkor szét lesztek verve!

Utolsó figyelmeztetés. Nem hallotok? Jó, ha nem értitek, megmozdulok. Meg fogok mozdulni. Most! ... Most! ... Vigyázz, mindjárt lendül az öklöm, te pattanásos kislány! Vissza, bácsi! Vissza! ... Ááá! Miért nem tudok megmozdulni? Miért? Nem értem! Az ember azért tesz bármit is, mert akar valamit. Hát én most akarok valamit. Szét akarom verni a fejét ennek a fényképező nyugdíjas csoportnak! (*kétségbeesetten*) Ne tapogassatok már! Álljatok le! Nem halljátok?... Nem halljátok... Mikor jön már az éjszaka? Mikor jön már a sötét és a nyugalom?

Ismét besötétedik... végre nyugtom lehet... Előjönnek a csillagok, és a tér az utcai lámpák narancssárga fényében fürdik... Ááá! Mi volt ez? Ki mert a fejemhez vágni egy sörösüveget?! Mi?! Most meg folyik végig rajtam a bűdös, ragadós, szilánkos lé... Nézd meg, mit tettél velem te, fiú! Oh, hogy többen is vagytok. Persze, egyedül nem bírnátok A Férfival. Gyertek, mászatok csak fel, mutassátok meg, hogy ki a legény a gáton! Miért veszed le a gatyádat? Nézzenek oda, elővette a kisfiú! Bravó! Ilyen egy igazi férfi! Nyílt utcán pisál. Lehugyozza a mozgásképtelen ellenfelét. Hol van benned a becsület? Oh, te meg hátulról jössz? Gyáva... Mit... Mit csinálsz?... te... Állj le, ha mondom! Mi... ember vagy te egyáltalán? „Nézd az arcát, hogy élvezzi! Köcsög szobor!”- kiabálja... Szobor? Szobor! Ez vagyok, igen! De százszor inkább vagyok szobor, ha az emberek olyanok, mint ti! Puhák! Puhák! Undorítóak, langyosak és puhák! Puhák! Én legalább férfi vagyok! Én kemény vagyok! Nincs nálam különbb férfi a Földön!

Mindenki elmegy mellettem. Mondjuk, megértem, egy ilyen mellett én is elmennék... Ha tudnék menni, ugye... A férfiasság szimbólumának készültem, erre nem csak az emberek, de a galambok is leszarnak.

De a tapogatást... azt... azt nem hagyták abba. A belsőmmel együtt a külsőm is sötétedni kezdett. Patinásodom... kivéve ugye azok a részeim, amiket folyton tapogatnak... az orrom, a mellkasom, a bicepszem és... el sem mondom, mik még.

Velem ilyen nem csinálhattok! Minden az enyém! Ti is mind az enyémekek vagytok, hát nem értitek, ti kis undorító vérzacskók?! Remegek az idegtől. Most nézzétek meg! ...remegek? ...ja, az építkezés... Gyűlöllek benneteket. Mindent gyűlölök... kivéve az éjszakát. Akkor többnyire egyedül vagyok. Fogalmam sincs, hány nap, hét, hónap, vagy év telt el a Világ Avatása óta. Hatszázhetvenkétezer-hat. Ennyi kép készült rólam. Számolom. Ezt még számolom.

IV. Fejezet: Találkozás

Te meg mit bámulsz?! Mi?! Neked beszélek! *De az öregember természetesen nem válaszolt, egy szobor szavát senki sem hallja. Azzal boldogan sarkon fordult.* Minek örül ez? Mit vigyorgsz, mi?! Jól van, jobb is, ha elszaladsz! *Az öreg megállt... visszafordult... felmászott a talpazatomra.* Tapogatni akarsz, szelfizni, vagy lehugyozni? *Majd odasúgott valamit... (súgás)*

MESTER- Többet már nem látok. Biztos történt velem valami... Egyedül azt sajnálom, hogy magányosnak alkottalak.

SZOBOR- Most hova mé... Na, fasza, megjött a mai napi Tapi Brigád! Gyertek csak, tapogassatok, nem kerül semmibe, úgy sem tudok ellene tenni semmit! Egy nagydarab szakállas puha, egy göndörhajú puha és egy kis puha poronty.

Jaj, de jó, fényképeztetek is, ez az! Hatszázhetvenkétezer-nyolcszázötvenhárom-négy-öt. Nem elég a saját memóriátok, még emlékeztetnetek is kell magatokat, hogy mire emlékeztetek. És akkor mi lesz, ha kihúny a fény az összes kis folytonsímatott fekete üvegeitekből? Mi? Semmire nem fogtok emlékezni?

Csak azért kell a fénykép, hogy a felejthető dolgokra emlékeztessen! ...engem is csak azért fotóznak, mert különben elfelejtenének. Ennyi vagyok. Egy felejthető dísz a sarkon.

És most mit akar a kis puha baba? Háh! Még beszélni sem tud! Undorító! Ide ne rakjátok hozzám! A kisbabák még extra puhák és extra undorítóak! Ne, ne, mit csinálsz göndörke? Ide ne tedd! ...és bazdmeg a karomba rakta. Ezt akartad kis puha? Mi? Most jó? Örülök. Úgyse tehetek ellene semmit. Pedig ha tehetnék, megfognálak, és bumm a szomszéd városig rúgnálak... Na jó, ez durva volt, lehet, hogy csak a szomszéd utcáig. Nevetsz? Vicceset mondtam? Hallasz engem? Jó, a nevetésed nem annyira undorító. Persze, tessék, fotózzák is le! Hatszázhetvenkétezer-nyolcszázötvenhat. Mit mondasz? Nem értem, nem értek babául. Fogd már fel, nem értelmesek a mondataid puha-poronty! Nem tudom mit jelent az, hogy gagybagagya. Kiveszik a kezemből? Jól teszik, úgymint túl puha.

Ezután minden egyes nap elhozták a kölyköt. Követelte. Követelte, hogy mindig, amikor elsétálnak mellettem a szakállal meg a göndörrel, rakják a kezembe. Igaz? Ez jó neked?

LÁNY- Bólintok.

SZOBOR- Micsoda? *De nem felel, csak néz.*

LÁNY- (*kuncog*) Nevetek.

SZOBOR- Csak állok mozdulatlan.

LÁNY- Csak ülök mosolyogva a karodban... Anya levesz.

SZOBOR- Hiányzik a súlyod a karomból.

LÁNY- El akarnak vinni, de én elkezdek bömbölni.

SZOBOR- Erősen fúj a szél. Leszakít egy levelet a fáról és egyenesen az arcomba röpíti.

LÁNY- Nevetek. Anya meglepődik. Apa utálja, hogy pont ehhez a szoborhoz kell folyton járni.

SZOBOR- Irigykedik.

LÁNY- Indulnunk kell.

SZOBOR- A lemenő Nap sugara megcsillan az arcomon.

LÁNY- Visszamosolyogok.

SZOBOR- Undorító... De legalább kevésbé undorító, mint a legtöbb tapogató puha. Nem számolom az idő múlását, nem érdemes. Az embereknek fontos az idő, ők mindig mennek valahová, mindig tenni akarnak valamit. Rohangálnak össze-vissza, mint a hangyák. Ostobák. Én ha tehetném, se rohangálnék sehova. Nincs mit elérnem az életben, tökéletes vagyok. Mit mocosogjak? Ez a tökéletes póz, ez a tökéletes arckifejezés.

Az egyetlen kapcsolatomban az idővel: az enyhet adó éjszakák eljövetele, az évszakok váltakozása, a fényképek számának gyarapodása és a kis puha poronty növekedése. Egy idő után már nem tolják a porontyküllőben, hanem már a maga kis aranyos... vagy mi az a szó? Szánalmas módján biceg mellettük. De azt is csak azért, mert a szakállas meg a göndör tanították. Ha én tanítottam volna járni, már azután futóversenyt nyert volna, hogy kipotytyant az anyja méhéből. Ha én lennék az apja, mindig biztonságban lenne. Úgy bizony! Ha mozoghatnék, mindenkitől megvédeném és a világot adnám neki örökségül.

Nagyjából a hétszázhatvanhétezer-száznegyvenötödik fénykép után történhetett, hogy...

LÁNY- Mit mond a baba? Mit mond a baba? Mondd azt a barátodnak, amit nekem is mondtál!

SZOBOR- Jaaaj, anyuka... ahogy mi beszélgetünk, azt te nem értheted. *Megcsillan a napfény az arcomon.*

LÁNY- Cobojoj!

SZOBOR- A szülei tapsolnak, meg nevetgélnek. Utána rájuk néz, majd rám és a kezeit felé nyújtogatva nyitogatja és azt böffenti...

LÁNY- Fel!

SZOBOR- A szakállas meg a göndör már tudják, velem egyetemben, hogy ismét azt akarja, hogy feltegyék a karomba. Már vártam. Az ő érintése az egyetlen a puhák közül, ami kelle-

mes. Talán azért, mert nem tapogat, hanem... simogat. Hozzám bújjik, a szemembe néz és azt mondja...

LÁNY- Baját!

SZOBOR- Először nem értem, mi a baja. Baját? Kinek? Majd mikor rájövök, megdobban a nemlétező bronzszívem.

Utálom, szívből gyűlölöm a puhákat. De ő az az első, akire azt mondom... nem gyilkolnám meg annyira.

V. Fejezet: Bronzszív

SZOBOR- *Úgy százezer kép után történt, mikor megjelent az esőben a szakállas, meg a göndör nélkül.* Hát te mit csinálsz itt egyedül? Édes, ahogy a kis pici fürtjeiről csöpög a víz.

LÁNY- Anyát elvitte a nínós autó.

SZOBOR- Az a nagy hangos száguldozó izé? Azokat utálom.

LÁNY- Apuval a kocsival mentünk utána, és most kó-kóházban van.

SZOBOR- *Mindig beszél hozzám. Ő nem olyan, mint a többi puha. Nem érdekli, ha látják az emberek, hogy „magában beszél”.*

LÁNY- Most baj lesz anyával?

SZOBOR- Miért lenne baj, picipuha? *Majd elkezd felmászni a talapzatomra, aztán meg a karomba.*

Egy ideje már „ciki” a szülőknek, a kislányuk, még mindig fel akar mászni. Miattam ne aggódj, szakállas! Bármit elbírok a világon, szerinted akkor egy ilyen pehelysúlyú kislány kifogna rajtam? Ja, de nem miattam aggódtak, még csak nem is a kis puháért. Neeem! Őket az zavarja, hogy mit mondanak majd a járókelők. Oh, ti ostoba puhák! „Fáradt vagyok, egész nap álltam, de nem ülök le a földre, mert jaj, mit szólnak az emberek!” „Nem beszélek hangosan, mert jaj, mit mondanak!” „Nem éneklek az utcán, mert jaj, mit mondanak!” „Nem érzem jól magam, mert jaj, mit mondanak!”

Én ha mozoghatnék, nem törődnék semmivel! Ugrándoznál, táncolnál az utcán, énekelnél örökkön-örökké! De ti... „jaj, mit mondanak?” Szánalmas puhák...

LÁNY- Innen látom az egész várost.

SZOBOR- Meg lehet unni, hidd el.

LÁNY- Miko fog anya hazajönni?

SZOBOR- A szavak olyan bonyolultak... könnyebben beszélgettünk, amikor még nem használtad őket... Tiszta víz az arcod, te lány! Megfigyelés: a puhák megcsúnyulnak az esőben. Nézd! Felénk rohan a szakállas, és kiabál valamit!

LÁNY- Nem akaok visszamenni! Ott bűdös van.

SZOBOR- A kislány megmozdul, majd megcsúszik a nedvessé vált karomban... én próbálok utánakapni... dehát én csak egy darab bronz vagyok...

Minden nap eljön. Minden egyes nap eljön, és beszél hozzám. Jó, volt olyan, hogy osztálykirándulásra ment, vagy megbetegedett... na akkor nagyon aggódtam, hogy miért nem jön. Mindig el szokta mondani, ha valami miatt nem fog meglátogatni, és egyszer csak mindenféle bejelentés nélkül nem érkezett vagy háromszáz fényképig. Azt hittem, megutált, elköltöztek és már soha nem jön vissza. De nem. Csak beteg volt... Persze, csak azért aggódtam, hogy nem lesz, aki szórakoztasson! A többi puhát utálom, őt nem. El sem tudom képzelni, milyen lenne, ha nem jönne többé, és csak a többi tapizós puhával kéne együtt élnem. Kezd hasonlítani a göndörre, de a szeme a szakállasé. Világoszöld. És a közepén ott van az úr. A feketeség. Olyan, mint az éjszaka. Szeretem az éjszakát, a hideget, a csendet és a sötétet. Olyankor nyugalmam van. Imádom, amikor a szemembe néz...

Egymillió-száznegyvenháromezer-kilencvennégy fénykép. Ennyi telt el a világ avatása óta. Számolom. Ezt még számolom.

LÁNY- Szia!

SZOBOR- *Szólt ide, közeledtében.* Szia, nagyon sokat vártam ám rád. Reméltem, hogy ma is jössz. Milyen volt a napod?

LÁNY- Bassza meg a Martin!

SZOBOR- *Mondta dühösen, majd leült a talpazatomra és kezdte elővenni a tankönyveit.* Na, miért?

LÁNY- Tudod, tök jól megvoltunk mindig... mint barátok. Már vagy általános első óta ismerem. Mindent elmondtam neki, megbíztam benne. A legjobb barátomnak gondoltam.

SZOBOR- Őt? Ő a legjobb barátod? Tényleg ezt gondolod?

LÁNY- Igazából mindig is te voltál a legjobb barátom. Te mindig ott voltál nekem.

SZOBOR- A Martin meg csak egy szárnalmas puha pöcsfej. Főleg, ha megbántott. Megbántott? Csak jöjjön ide, és fejelje meg az öklömet! Megmutatom neki, milyen egy igazi férfi.

LÁNY- Ő meg félreértett engem. A fiúk mindig félreértenek mindent. Azt hitte, hogy szerelmes vagyok belé. Pedig ő volt legjobb barátom... Szobrokra nyilván nem érvényes. Szóval... ülünk a sulik előtt a padon, beszélgetünk... ő meg megpróbált megcsókolni. Már a szárnalmas is nyomta a nyálas ajkait, majd ijedtemben lekevertem neki egy pofont. Ő meg dühösen otthagytott. Ááááá!!! Miért kell a fiúknak túlkomplikálni mindent? Volt egy tök jó barátom... aki válaszolt is...

SZOBOR- Én is válaszolok!

LÁNY- Erre elbaszta az egészet. Én tényleg megbíztam benne. Most mit csináljak?

SZOBOR- Verd szét a képét!

LÁNY- Hm? Mit csináljak, Szobor? Mit csináljak?

SZOBOR- Mondom, verd szét a képét!

LÁNY- Persze... nem válaszolsz. Kiskorom óta sohasem válaszolsz. De akkor is csak képzeltem. Hallani akartam, hogy válaszolsz...

SZOBOR- Nem, tényleg válaszoltam és te tényleg hallottad! A gyerekeknek még más a valóságérzékelésük... *rám nézett és dühösen elviharzott.* A könyveidet itt hagytad!!! ...de hülye vagyok, hát én nem tudok beszélni...

Ezer fényképe nem jön már... nem értem... ne aggódj, mondta, hogy te vagy a legjobb barátja. Igen, tudom, de csak egy darab bronz vagyunk. Ott van! Nem, az egy fickó... De az tényleg ő! Nem, csak a haja hasonló... Mikor jön már? Várjunk... az mégis ő lenne? De mi ez a ruha? Ki ez a két gyerek? Leülnek a talpazatomra és isznak... Tudom ki ez a srác! Kétszáz fényképpel ezelőtt rámöntötte a szárnalmas kis puha gilisztájának a tartalmát. Te... te miért kószolgotod a száját? Egy pillanatra a lány hátrafordul és a szemembe néz.

FIÚ 2- Ti most akkor jártok?

SZOBOR- Kérdezte tőle az egyik fiú.

LÁNY- Hát... asszem ja...

FIÚ 2- Az fasza! Akkor ezt húzd meg!

LÁNY- Kösz, nem kérek.

FIÚ 1- Igyál, baba! Jó lesz!

SZOBOR- Mondta a srác, aki eddig a száját kószolgatta, majd az orra alá dugta az üveget.

LÁNY- Nem szoktam inni.

FIÚ 2- Mi van, félsz, hogy anyád megérzi?

LÁNY- Nem hiszem, hogy megérezné. Két éve halott.

FIÚ 1- Ezt nem is mondtad...

LÁNY- Nem gondoltam, hogy fontos lenne.

FIÚ 1- Mi van? Hát azért azt... És...? Hogy? Mármint...

LÁNY- Kiskorom óta beteg volt, össze-vissza beszélt...

FIÚ 1- És ez neked...

LÁNY- Örökletes.

SZOBOR- Most mind a hárman elhallgattak... én sem szólok egy szót sem.

LÁNY- Látod, ezért nem hoztam még fel. Valamikor majd kivizsgálatom, de annyira nem izgat!

FIÚ 2- Akkor igyunk egyet arra, hogy jó legyen az eredmény!

LÁNY- Nem akarok itt inni, mondtam már.

FIÚ 1- Ne már!

LÁNY- Előtte nem akarok.

FIÚ 2- Előttem?

LÁNY- Nem. Előtte.

SZOBOR- Rám mutatott.

LÁNY- Kiskoromban ez a szobor volt az egyetlen barátom és...

FIÚ 1- Szívem... ugye tudod, hogy ez csak egy tárgy?

SZOBOR- *(kifigurázza)* „Ugye tudod, hogy ez csak egy tárgy?”

LÁNY- Persze, tudom...

FIÚ 1- Akkor?

LÁNY- Igazad van, hülyeség...

FIÚ 2- Itt van, húzd meg!

SZOBOR- A nyálpofájú gyerek után körül-belül kétezer képenként láttam egy újabbal. Ott volt a ragyaképű, a baltaarcú, a gennyesszájú, a nyüzüge, a tönkpofa, a plöttyedék és természetesen a geciputtony. Valamelyik csak pár száz képet élt meg... de engem... engem mintha elfelejtett volna. Amikor elmegy mellettem, mindig végig a szemembe néz, valamikor rám is köszön, hogy „Szia!”... de ennyi. Közben teljesen megváltozott. Megnyúlt, a formái kike-rekedtek, ajka megduzzadt, a haja végtelen fekete, göndör zuhatagként omlik a vállaira és a világoszöld szemében ott rejlik az éjszaka... a feketeség, a csend, ahol a legjobban érzem magam... Hiányzik az ölelése...

Ismét eljött az éjszaka, ismét egyedül vagyok, ismét sötét, csend és hideg... nyugalom... Hát te mit keresel itt ilyenkor? Össze-vissza dülöngélsz, mint a bácsi, aki itt szokott aludni a padomon. A talapzatom elé dobott egy üveget...

LÁNY- Anyád! *(elfojt sminkkel érkezik hisztérikusan, kisírt szemekkel)*

SZOBOR- Nekem nincs anyám... mondjuk, most már neked sincs.

LÁNY- Kurva vagyok... akkor kurva vagyok! Ez van!

SZOBOR- Ekkor a szemembe nézett és felmászott mellém a talapzatomra.

LÁNY- *(szipog, leplezi az idegességét, nevet)* Szia Szobor! Ezer éve nem beszéltünk! Hogy vagy?

SZOBOR- Köszönöm a kérdésedet, szokásosan... Tiszta víz az arcod, te lány! Pedig az eső sem esik.

LÁNY- ANYÁD! Bocsánat, nem neked... Bazdmeg, tiszta könny az arcom... megint hiába sminkeltem.

SZOBOR- Könny?

LÁNY- Elmondom neki érted, hogy megjött az eredmény, nem vagyok beteg, erre benyögi bazdmeg, hogy ja, amúgy meg megcsaltalak.

SZOBOR- A geciputtony? Akkor azért láttam, hogy más lány száját kóstolgatta.

LÁNY- Azt mondja, nem akarta elmondani, de most, hogy nem fogok meghalni (amiben kurvára ne legyen még biztos!), bevallhatja, hogy a Laurát szereti! Hát anyád! Akkor meg én is elmondom, hogy én meg lefeküdtem a Bandival, meg a Kornéllal, de attól még téged szeretlek!

SZOBOR- Engem?

LÁNY- Erre lekurvázott, hogy ő csak csókolózott a Laurával. De ember! Mióta számít a csók megcsalásnak?

SZOBOR- Ti puhák olyan sokat tudtok fecsegni!

LÁNY- Így most nem mehetek a Petihez... Apámhoz se, mert az meg egy fasz! Nálad aludhatok?

SZOBOR- Itt? Bármikor! Ha a bácsi nincs a padon, ott is nyugodtan. Fura nálatok ez az alvás dolog, ahogy mindig...

LÁNY- Nem kell nekem senki! Mindenki hagyjon a picsába! Majd jól meghalok, mint anyám... ja, nem, már azt sem. Azt is elvették... Te összejönne velem?

SZOBOR- Én?

LÁNY- Ne nézz így rám, rólad beszélek... Na, mondj már valamit! (...csend, majd kuncog...)
Úgy nézel ki, mint egy görög isten, neked sem kellenék.

SZOBOR- De! Kellesz... mármint... hogy, te... -és akkor újra megdobbant a nemlétező bronzszívem.

(a LÁNY lassan közelít a SZOBOR ajkaihoz... de végül nem csókolja meg... nevet)

LÁNY- Egy szobrot akartam megcsókolni! Ez már tényleg az alja bazmeg... Igaza van apámnak, tényleg pszichódokihoz kéne járnom!

SZOBOR- Ne... kérlek, te ne válj olyanná, mint a többi puha! Kérlek! Te ne! Te ne! Nem lesz akkor senkim!

LÁNY- Egy darab tárgy vagy.

SZOBOR- Kérlek, ne mondd ezt! Te ne!

LÁNY- Szánalmas vagyok.

SZOBOR- Nem vagy szánalmas... csodaszép vagy...

LÁNY- Többet nem jövök... ne várj... vagyis, hát mi mást tudnál csinálni, csak vársz, nem? Mire vársz? Miért nem mozdulsz meg?

SZOBOR- Meg akarok mozdulni! Meg akarok! Beszélni akarok hozzád! Át akarlak ölelni! Meg akarom fogni a... kezed!

LÁNY- Azért nem mozdulsz meg, mert csak egy darab bronz vagy... Néznek az emberek. Ciki. Na, szia!

SZOBOR- Kellesz nekem... kellesz nekem... kellesz nekem.

Elment... Megdobbant a nemlétező bronzszívem, majd össze is tört... Fogalmam sincs mennyi idő telt el, amióta itt hagyott, a gondolataimba süllyedtem. Csak azt vettem már észre, hogy egy csapat részeg fiatal fényképezkedik előttem... Ne! Ne! Neee!!! Hány fénykép készült? Mennyit csináltatok? Ne! Nem számoltam! Nem számoltam! Elterelték a figyelmemet! ...most már késő... nem számoltam... fogalmam sincs hány kép készült, mióta elment... most már mindegy... elfelejtettem számolni...

VI. Fejezet: Egyedüllét

SZOBOR- Az ígéretét nem tartotta be. Többször erre jön, hisz a Herkules sarok egy központi hely Tiszakohófőn. De egyszer sem néz rám... ami ezerszer rosszabb volt, mintha erre sem jött volna... Már csak tapogatnak, de senki sem simogat.

A kapcsolatomat az idővel teljesen elvesztettem. Fogalmam sincs mennyi fénykép készült a világ avatása óta. És akkor eljönnek az éjszakák... a sötét... a hideg... a magány... a csend... régen szerettem az éjszakákat, mert akkor legalább nyugtomban voltam... ma már gyűlölöm. Bár én is aludhatnék mint a többi ember. Aludnék és álmodnék. De én képtelen vagyok rá. Folyamatosan eszméletemnél vagyok. Folyamatosan nyitva van a szemem. Folyamatosan

figyelek. Erre vagyok kárhozható. Az emberiség figyelésére. Hát akkor figyelek. Tessék, mit tudsz nekem nyújtani emberiség?! Mi?! Elegem van! El akarok tűnni... A nem-létbe...

SZOBOR- *A nappalokból éjszakák, az éjszakákból nappalok lettek. Az idő teljesen összemósódott. Összemósódni fogott. Mintha minden egyszerre történni fogna. Képtelen vagyok majd megkülönböztetni, hogy mi, mikor történt. És mikor majd az egész létezésem teljesen ködszerűvé válik... egyszer csak éreztem, hogy az ujjaim megmozdulnak...*

LÁNY- *Teljesen lebénultam, mozdulni sem bírok.*

SZOBOR- *Hihetetlen boldogság száguld végig az egész testemen...*

LÁNY- *Egy romos faház előtt állok és látom, ahogy a kutya közeledik. Félelem...*

SZOBOR- *...amilyet még előtte soha nem éreztem.*

LÁNY- *A hatalmas, fekete pitbull terrier, a fogát viczorítja, csorog a nyála.*

SZOBOR- *Meg sem várom, hogy minden tagom átmozgassam...*

LÁNY- *Gyorsan bemenekülök a faházba, magamra csukom az ajtót.*

SZOBOR- *...felugrom és háromszor körbefutom az egész várost.*

LÁNY- *Az ablak nyitva maradt!*

SZOBOR- *Ritmikusan lélegeznek a fák, a villanyoszlopok.*

LÁNY- *Pánikba esem, rohanok, hogy az időben bezárjam.*

SZOBOR- *Az emberek egyhelyben állnak és a szobrok, a kövek, az épületek táncraperdülnek.*

LÁNY- *Biztonságban vagyok!*

SZOBOR- *Egy ásító macska szájából jön elő újra az ásító macska, aminek a szájából...*

LÁNY- *De most bent rekedtem.*

SZOBOR- *Néha a látvány szétszakad.*

LÁNY- *Mit keresel a fejemben?*

SZOBOR- *A lábam valami csoda folytán elvisz egészen a szakállas és a göndör háza elé.*

LÁNY- *Megnyitom a csapot, de egy csótány mászik elő belőle.*

SZOBOR- *Ott állok és látom az ablakból, ahogy a lány énekel.*

LÁNY- *Lepetézett és kikeltem belőle én. Sikítanék, de csak énekelni tudok.*

SZOBOR- *Pár pillanatra ismét szoborrá merevedek és csak hallgatom.*

LÁNY- *Egy síró kiskutya ül mellettem... de a kiskutyák nem is sírnak.*

SZOBOR- *Kiskorában hallottam utoljára énekelni, mikor egy ünnepségre gyakorolva adta elő nekem a dalát.*

LÁNY- *Képtelen vagyok abbahagyni.*

SZOBOR- *A hangja most is ugyanolyan tisztán cseng.*

LÁNY- *Tök élethűen zenét hallok, aztán egy teljesen valóságzerű tüsszentést. De nincs itthon senki! Odalent valakik sutyorognak. De nincs itthon senki! Elindulnak felfelé...*

SZOBOR- *Bátorságot veszek magamon és becsöngetek.*

LÁNY- *Nehogy valódiak legyenek! Nehogy valódiak legyenek és lássak valakit...*

SZOBOR- *A szakállas nyitott ajtót, azt mondta, a lánya már várt rám.*

LÁNY- *Pedig akkor már rájöttem, hogy a gyógyszer okozza és a fejemből jönnek a hangok.*

SZOBOR- *Benézek, ott van Ő.*

LÁNY- *Apám beszél valakivel az ajtóban.*

SZOBOR- *A legszebb ruháját vette fel és ki is rúszozta magát a tiszteletemre.*

LÁNY- *Megnézem ki az... egy árnyék.*

SZOBOR- *Drágám, hazajöttem!*

LÁNY- *Hát nem gyűlölsz te is?*

SZOBOR- *De... Rajtad kívül mindenkit.*

LÁNY- *Kézen fogva sétálunk és rengeteget beszélgetünk.*

SZOBOR- *Majd kifekszünk a parkba és csak csendben nézzük a csillagokat.*

LÁNY- *Imádok Mellette csendben lenni.*

SZOBOR- *Az Ő csendje a legfinomabb...*

LÁNY- *Felém fordul...*

SZOBOR- *Megmutatom neki, hogy miért vagyok én a férfiasság nulladik kilométerköve.*

LÁNY- *Csodálatos volt.*

SZOBOR- *Nekem az első.*

LÁNY- *Ezután minden nap együtt vagyunk.*

SZOBOR- *Elmegyünk moziba, színházba, kávéházba...*

LÁNY- *...és összeházasodunk.*

SZOBOR- *Születnek félig szobor- félig puha gyermekeink...*

LÁNY- *...és boldogan élünk...*

SZOBOR- *...az idők végezetéig...*

MESTER- Az idő teljesen nézőpont kérdése. Az egyén, az individuum számára szükséges, hogy lássa valahonnan, valahová haladni az életét. Ha idő nélkül látná a világmindenséget, akkor már nem az individuum, az egyén lenne, hanem a Minden. Az az egy pont, ami mindent magában foglal... a Mindenség... az Isten... kozmikus síkon minden szimultán történik... Tehát ha az időt vizsgálom, csak egy személy szempontjából vizsgálhatom? Végül is igen, mert hát mindenki számára máshogy „telik” az idő. Egy baleset során lelassul az idő érzékelése és egyes állatok sokkal gyorsabban reagálnak az embernél, vagyis lassabbnak érzékelik azt az időt, mint egy átlagos ember. Ha nem vagyunk tudatában a külső világnak, alszunk, vagy mélyen meditálunk, megszűnik számunkra az idő. Szóval az idő is... mint minden más... nézőpont kérdése...

Egy kis etimológia: telik az idő? Mivé telik? Hogyan tud teljesedni az idő? Eszerint lesz olyan, hogy az idő beteljesedik? Honnan, hová? Üresből, telibe? Semmiből, valamibe? De a „semmi” nem létezik, ezért semmi. Tehát a kezdőállapot, megegyezik a végállapottal. Vagyis minden... minden. Ilyen egyszerű...

VII. Fejezet: Gyász

SZOBOR- A valóságérzékelésem kozmikus eltompultságából csak egyetlen külső tényező tud felrázni... fogalmam sincs meddig voltam kába... meddig nem éreztem a külső világot, de az biztos, hogy most egy olyan világ tárul elélem, amiben az örökkévalóságig léteznék. Ő van a karjaimban. Ő... bár csak a göndör haját látom és az illatát érzem, de tudom, hogy ő az, mert ölel és simogat. Én is karjaimba zárnám, de hát én csak egy darab bronz vagyok. Még egy pár mámoros pillanat után elenged és a szemembe néz...

Ki vagy te? Te nem ő vagy...

LÁNY- El kell mondanom valamit...

SZOBOR- *Sír. Miért sír? Ki ez az imposztor a szerelmem illatával, hajával és szemével? Mert a szeme az övé. A világoszöld szem, amiben ott rejlik az éjszaka... a feketeség, a csend... Mit akarsz elmondani, puha?*

LÁNY- Emlékszel, mikor kiskoromban anyával mindig itt sétáltunk, és én kértem, hogy tegyen a karodba?

SZOBOR- Nem, nem emlékszem. Fogalmam sincs, hogy ki vagy és miért bögsz! Ne bögj, undorító!

LÁNY- Mindig is te voltál a legjobb barátom.

SZOBOR- Nem voltam én neked semmid. Takarodj innen imposztor, várok valakit!

LÁNY- Kire vársz?

SZOBOR- Tessék?

LÁNY- Kit vársz folyton?

SZOBOR- Hallod, amit mondok?

LÁNY- Miért nem mozdulsz meg soha?

SZOBOR- Miért bőgsz?

LÁNY- Tudod, azért akartam mindig, hogy felrakjanak a karodba, mert anya egyszer feltett és utána nem tudtam leszokni róla... Amikor annyi idős volt, ő is mindig fel akart mászni... Azt mondta, kiskorában te voltál az egyetlen barátja, neked mindent elmondott, és azt hitte, válaszolsz is... De hogyan válaszolnál, te csak egy... de ha véletlenül... egy csoda folytán, nem is tudom... szóval megígértem neki, hogy azonnal elmondom neked...

SZOBOR- Miről beszélsz? Hol van Ő? Hol van a szerelmem?

LÁNY- ...ha történik vele valami... szóval az édesanyám... a lány aki szeretett... elment. Az utolsó napjaiban nem volt már tisztában azzal, hogy hol van. Többször azt hitte, hogy ismét fiatal és neked meséli a napját... egyszer énekelt is... azt hitte, veled van, veled sétál, veled beszélget, és te vagy a férje... egy szobor. Sokáig nem tudtam, hogy mit jelenthet. De aztán rájöttem, hogy persze... rólad beszél. Azt kérte, búcsúzzak el tőled helyette is és azt üzenté, hogy majd éjszaka találkoztok... Tudom, természetesen te ezt nem hallhatod, mert csak egy tárgy vagy... Kirohantam a kórházból és egyenesen ide futottam. Nem tudtam hová menjek... Most mit csináljak? Hm? Mit csináljak, Szobor? Mit csináljak?

SZOBOR- Foga... fogalmam sincs, hogy mi van ilyenkor... Mi történik velem? Mi ez az érzés? Meghalt? De hát... nincs többé? Az mi? Nem fog többé erre sétálni? Nem fogja többé megkérni a szüleit, hogy rakják a karjaimba? Nem fog többé mellettem tanulni? Nem fog többé mesélni? Nem fog többé énekelni? Nem fog többé a szemembe nézni? Nem fog többé simogatni? De hát... ez... hogyan? Nem értem... nem értem... nem...

LÁNY- Kérlek... ha valóban élsz... adj valamilyen jelet! Tudom, hülye vagyok, hogy ilyet kérek egy darab bronztól, de kérlek! Kérlek... Adj valamilyen jelet! Nem tudom, mit csináljak...

SZOBOR- Én sem tudom, hogy mit csináljak. Ilyet még nem éreztem... a bronzszívem... Ez nem ér! Ez nem lehetséges! Nem lehetséges, hogy nincs többé! Nem tudom elfogadni! Nem hagyom jóvá! Nem engedélyezem! A szemébe akarok nézni, azt akarom, hogy simogasson, azt akarom, hogy énekeljen nekem! Meg akarok mozdulni! Ki akarok futni a világból! Soha nem akartam még ennyire megmozdulni. Kérlek, lábaim, mozduljatok meg! Bele akarom vetni magam abba a tűzforró bronzüstbe, amiben készültem! Meg akarok szünni létezni! Nem bírom ki, ha így kell létezniem... így nem tudok. Mozdulj meg! Mozdulj meg!

LÁNY- Persze, tudom, nem tudsz megmozdulni... csak egy szobor vagy. Ha akarnál se tudnál...

SZOBOR- Elment... ne menj el! Kérlek, ne hagj itt! Meg fogok mozdulni, ígérem! Sosem próbáltam még ennyire. Mi ez? Nedves... egy könnycsepp... Egy könnycsepp! Könnyezek! Várj! Gyere vissza! Fordulj meg! Nézd! Könnyezek! Élek! Érzek!

Ekkor láttam, hogy az emberek a Herkules sarkon egyesével felhúzzák esernyőiket... az eső... csak az eső...

VIII. Fejezet: Lepárlás

SZOBOR- Gyakran eljön erre... néhányszor a szemembe néz és keserűen rám mosolyog. Ezek szép napok. Elkezdtem hozzá is kötődni, de egyre aszottabb és egy idő után majd ő sem jön többé. Igaza volt az öregembernek: a magány arra való, hogy megosszuk valakivel. Mindenki, akit elkezdek megkedvelni, egyszer örökre itt hagyja a Herkules sarkot. Akkor meg mi értelme?

Ez nem ér! Ti puhák elmehettek és én nem? Mi lesz velem? Én is veletek akarok menni, ahová ti mentek! Megérdemlem! Vagyis... a faszt! Én csak egy darab bronz vagyok... egy tárgy... egy semmi. Minden porrá válik körülöttem, én meg végignézem...

Hát akkor figyeljete ti is! Ne nézzetek! Ne fényképezzetek! Ne csodáljatok! Ez, amit látok, ez nem fontos. Én tényleg csak egy sarki dísz vagyok!

Néha egy-egy ember megáll és nem fényképez. Felnéznek valami kereső tekintettel, mint amikor nem tudják, ki szól hozzájuk. Leülnek a mellettem lévő padra, és nem a fekete üvegüket simogatják, csak... gondolkodnak.

Fogalmam sincs hány milliárd kép készült, amióta itthagytam. Egyre több porontyból lesz szottyadt porhüvely mellettem. Minden emberi élet csak egy kósza gondolat a Világmindenség elméjében.

Az éjszakák jönnek, mennek, majd nem mennek el többé... a fák eltűntek, az ég egyre szürkébbé vált. Nem láthatom többé a csillagokat. Egyszer csak az emberek megmozdítanak. Ne! Hagyjatok békén! Nagy gépekkel érkeznek, és elkezdik feltúrni az egész Herkules sarkot. Az épületek már régen megváltoztak, megváltoztak az emberek is, de legalább a Herkules sarok állandó volt... Hova visztek? Kérlek ne vigyetek el! Könyörgöm, hadd maradjak! Nem akarok elmenni! NEM AKAROK ELMENNI!

Elszállítottak egy raktárba, bezárták az ajtaját és teljes, infernális sötétség borult rám... Sötét, egyedüllét, hideg, csend... Teljesen elvesztettem a kapcsolatam a külvilággal. Itt nincs semmiféle külső inger. Csak a sötétség, a csend... és én... ilyen lehet nektek is soha vissza nem térni a Herkules sarokra?

De... ez a feketeség, ez a sötétség ez ismerős... láttam ezt már valahol... egy világoszöld szempárban, ami magában rejtette az éjszakát és a csendet... Most az Ő szemében vagyok... Most együtt vagyunk... együtt... egyik... én benne, ő bennem... tökéletes harmóniában...

Az idő teljesen szétfoslott...

Sötét...

Semmi...

Semmi...

Semmi...

Egon Schiele: Házak a domboldalon, ceruza

